

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτινιανοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ἑδωκας σημείωσιν

Ἄσκησιν ἐλόμενος, καὶ κακουχίαν μακάριε, ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσι, σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, φυγαδεύων Πάτερ, καὶ ταῖς θεωρίαις, καὶ ἀναβάσσει τὸν νοῦν, ἀποκαθαίρων, καὶ καλλυνόμενος, ἐντεῦθεν ἐχρημάτισας, θεῖον δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, θεοφόρε πανόλβιε, μοναζόντων τὸ καύχημα.

Μάρτυς ἐθελούσιος, καὶ δικαστὴς καὶ κατήγορος, σεαυτοῦ ἐχρημάτισας, πυρὶ γὰρ φλεγόμενος, ἡδονῆς ἀτόπου, πυρὰν λαυροτάτην Πάτερ ἀνάσας σεαυτὸν, μέσον εἰσήξας κατακαϊόμενος, ἢ δρόσος δὲ τοῦ Πνεύματος, ἐξ οὐρανοῦ σὲ ἀνέψυξε, καὶ τὸν σάλον τὸν ἄπειρον, εἰς γαλήνην μετήγαγε.

Μέσον κατεσκήνωσας, θαλάσσης Πάτερ τὰ κύματα, ἀποφεύγων τοῦ ὄφους, κακεῖ δὲ σοὶ θήρατρα ὁ ἐχθρὸς προσάγει τὴν διασωθεῖσαν, ἐκ τρικυμίας χαλεπῆς, θηρσὶ δὲ αὐθις προσεποχούμενος, τὴ χέρσσω προσεπέλασας, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐτέλεσας, ξενιτευτῶν θλιβόμενος, θεοφόρε πανόλβιε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νὺν τοῦ θείου φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ κληρὸν τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὖρω Δέσποινα, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἢ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλόανθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα. Τὶ τοῦτο Υἱέ μου; τί σοὶ ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγγνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς, λέγε τὸ ἐξῆς Ἰδιόμελον.

Δόξα... Ἦχος β'

Χαίροις ἔντιμον καὶ πολυθαύμαστον, Παλαιστινῶν τὸ κύδος, ἀνέτειλας γὰρ ἡμῖν ὡς φαινότατος ἥλιος, καὶ τὴν τοῦ ἐχθροῦ καταφλέξας ἅπασαν τὴν δυναστείαν, τῶν μελῶν σου ἤψω πυρὶ μακάριε, ἐν ὄρεσι γὰρ καὶ ἐρήμοις καὶ νήσοις, πάντα πειρασμὸν σοὶ προσήγαγε, τὸ μὲν, ἐν ἐρήμῳ γύναιόν σοι παρεστήσατο, τὸ δέ, ἐν βράχει θαλαττίῳ, ὁ πειράζων πειράζειν σε, ἐπειρᾶτο σοφέ. Ἄλλ' ὦ Μαρτινιανὲ τρισόλβιε, Χριστὸν ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετευὼν μὴ παύση, τῶν ἐκτελούντων σου πιστῶς τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὅτε ἐκτοῦ ξύλου σὲ

Σὺ εἶ τῶν Ἀγγέλων ἡ χαρά, σὺ εἶ τῶν ἀνθρώπων ἡ δόξα, σὺ τῶν πιστῶν ἡ ἐλπίς, Δέσποινα πανάμωμε, καὶ προστασία ἡμῶν, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγοντες, ἐν πίστει βοῶμεν, Ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ, λύπης ψυχοφθόρου καὶ πάσης, θλίψεως ῥυσθείημεν πάντες, οἱ ἀνευφημούντές σε Θεόνυμφε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἐν Σταυρῷ σὲ ἡ Ἀμνάς, Ἄρνα τὸν οἰκεῖον ἐώρα, κατακεντούμενον, ἤλοις ὠλοφύρετο, ἐκπληττομένη σφοδρῶς, καὶ δακρύουσα ἔλεγε. Πῶς θνήσκεις Υἱέ μου, θέλων τὸ χειρόγραφον, τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, ῥῆξαι, καὶ θανάτου λυτρῶσαι, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον; Δόξα, τῇ οἰκονομίᾳ σου μακρόθυμε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος β'

Πεποικιλμένος στολή ἀγνείας, καὶ πεπυρσευμένος, ἐντεύξει θεία, ἔνοικόν τε ἔχων Χριστὸν τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα, γυναικεία στολή οὐ συνηρηπάγης, οὐδὲ ἡδονάς κατεδέξω, ἀλλ' ἐπέβης προθύμως τῷ ὁμοδούλῳ πυρί, τὸ θεῖον πῦρ ἐγκάρδιον ἔχων, καὶ διὰ τοῦ αἰσθητοῦ καὶ προσκαιρίου πυρός, τὸ ἐμπαθὲς πῦρ κατέφλεξας, καὶ τῆς γεέννης τὴν φλόγα κατέσβεσας. Διὸ πρέσβευε, Μαρτινιανὲ τρισόλβιε, καὶ ἡμᾶς τοῦ ὀλεθρίου καὶ αἰωνίου λυτρωθῆναι πυρός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε

Νεῦσον ταῖς δεήσεσιν Ἀγνή, τῶν σῶν οἰκετῶν καὶ παράσχου, πηγὰς δακρῶν ἡμῖν, ἵνα ἀποπλύνωμεν, τῶν ἐγκλημάτων ἡμῶν, τὰς κηλίδας Πανάμωμε, καὶ σβέσωμεν φλόγα, τοῦ διαιωνίζοντος καὶ πικροτάτου πυρός, σὺ γάρ, τῶν ἐξ ὅλης καρδίας, σὲ τὴν τοῦ Δεσπότης Μητέρα, ἐπικαλουμένων τὰς δεήσεις πληροῖς.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡ τῆς ἀγαθότητος τῆς σῆς! ὦ τῆς ὑπὲρ νοῦν εὐσπλαγχνίας! ὦ τῆς πολλῆς ἀνοχῆς, καὶ μακροθυμίας σου, Λόγε προάναρχε! ἡ Παρθένος ἐκραύγαζεν, ὀλοφυρομένη, Πῶς ὁ ὢν ἀθάνατος, θανεῖν ἠγάπησας; Μέγα τὸ μυστήριον βλέπω! ὅμως προσκυνῶ σου τὰ πάθη, ἅπερ ἐκουσίως καθυπέμεινας.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Τὴν φλόγα τῶν πειρασμῶν, δακρῶν τοῖς ὀχετοῖς, ἐναπέσβεσας Μακάριε, καὶ τῆς θαλάσσης τὰ κύματα, καὶ τῶν θηρῶν τὰ ὀρμήματα, χαλινώσας ἐκραύγαζες. Δεδοξασμένος εἶ Παντοδύναμε, πυρὸς καὶ ζάλης ὁ σῶσας με.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν ἀναγινώσκεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Μέλω Μάκαρ σου τοὺς δρόμους θεῖοις λόγοις.

Ποίημα Θεοφάνους

Ὡδὴ α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις, ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας, Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Μονάσας, καὶ τὸν σταυρὸν σου Ὅσιε, ἀναλαβόμενος, τῷ διὰ σὲ ἐκούσιον Σταυρὸν καὶ ταφὴν ὑπομείναντι, ἀκολουθεῖν ἐπόθησας, πάθη νεκρώσας τὰ τοῦ σώματος.

Ἐν ὄρει, τῆς ἀπαθείας Ὅσιε, μένειν ἐλόμενος, ταῖς πρὸς τὸ θεῖον νεύσει νυκτός, καὶ ἡμέρας ἐσχόλασας, διὰ νηστείας Πάνσοφε, καὶ ἐγκρατείας καὶ δεήσεως.

Λαμπτήρα, τῆς Ἐκκλησίας ἐνδοξε, Χριστὸς σὲ ἔδειξε, φωτοβολοῦντα Πάτερ ἀρεταῖς, τῶν πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ τῶν ψυχῶν σκοτόμαιναν, πολυσχιδῆ ἀποδιώκοντα.

Θεοτοκίον

Παρθένον, καὶ μετὰ τόκον μόνην σε, μείνασαν ἔγνωμεν, τὸν πλαστουργὸν γὰρ ἔτεκες Θεόν, καὶ σαρκὶ ἐσπαργάνωσας, τὸν θεϊκαῖς δυνάμεσι, τὴν γῆν ὀμίχλη σπαργανώσαντα.

Ὡδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα».

Ἀνύστακτον τὸν πυρσόν, τὸν τῆς ψυχῆς διατηρῶν πνεύματι, τῆς νοητῆς ἐνδοθεν, Ὅσιε παστάδος ἐσκήνωσας.

Ῥεόντων παραδραμῶν, εὐσεβοφρόνως τὰ τερπνὰ ἔσπευσας, τὰ μηδαμῶς ῤέοντα, Μαρτινιανὲ ἐγκολπώσασθαι.

Στενούμενος πλατυσμῶ, ἀσκητικῆς διαγωγῆς Ὅσιε, πλάτος τερπνὸν ἔφθασας, τὸ τοῦ Παραδείσου γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Οἰκήσας σου τὴν νηδύν, ὁ κατοικῶν τὸν οὐρανὸν ἄλλον σε, Μήτηρ Θεοῦ ἔμψυχον, ὄντως οὐρανὸν ἀπειργάσατο.

Κάθισμα Ἦχος α' Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ἐν πέτρᾳ εὐσεβείας προσερείσας τὸν πόδα σου, ἐχθροῦ ταις μεθοδείαις ἀπερίτρεπτος ἔμεινας, πυρὶ δὲ θερμανθεὶς τῶν ἡδονῶν, εἰς πῦρ σαυτὸν ἐνέβαλες δειχθεὶς, ἐθελούσιος Μαρτυς, ἐπισκοπῇ τῇ θείᾳ δροσιζόμενος. Δόξα τῷ δεδωκότι σοὶ ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνουσα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ τῶν κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντάς σε πόθῳ καὶ βοῶντάς σοί. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῶ σου προσπαγέντος ὑπὸ τῶν παρανόμων, καὶ στρατιωτῶν Σῶτερ λόγῃ, τὴν πλευρὰν ὀρυγέντος, ἢ Πάναγνος ὠδύρετο πικρῶς, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη μητρικῶς, καὶ τὸ πολὺ σου καὶ φρικτὸν τῆς ἀνοχῆς, ἐξίστατο βοῶσα, Δόξα τῇ πρὸς ἀνθρώπους σου στοργῇ, δόξα τῇ σὴ χρηστότητι, δόξα τῷ ἐν τῷ θανάτῳ σου, βροτοὺς ἀθανατίζοντι.

Ὦδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ἵπωπιάσας τὴν σάρκα σκληραγωγίαις, τὴ καθαρὰ καρδία σου, φέγγος ὑπεδέξω, Πάτερ τὸ τοῦ Πνεύματος, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ταις τοῦ πνεύματος λαμπόμενος φωταυγείαις, τὸ σκοτεινὸν παρέδραμες, νέφος τῶν δαιμόνων, μέλπων ἐμμελέστατα, τῷ σὲ δυναμώσαντι, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Οὐκ ἐσάλεψε τὸν πύργον τῆς σῆς καρδίας, ὁ δυσμενῆς προσρήξας σοί, κύματα κακίας, πέτρα γὰρ ἐστήρικτο, Θεοῦ ἀγαπήσεως, Μαρτινιανὲ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ἵπερτέρα τῶν Ἀγγέλων ἐδείχθης μόνη, βουλῆς μεγάλῃς Ἀγγελον, τέτοκας γὰρ Λόγον πάντας τὸν φωτίζοντα, Παρθένε τοὺς κραυγάζοντα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὦδὴ ε' Εἰρμὸς

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἷς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πιστεῖ ἀνυμνοῦντάς σε».

Τίς δύναται τὰ σά, ἐξειπεῖν κατορθώματα, ἰσάγγελον πολιτείαν, ἐπὶ γῆς γὰρ ἀσκήσας, ὁσίως ὑπερήθλησας.

Ὅργανον τῆς φθορᾶς, χρηματίσας ὁ τύραννος, προσβάλλει σου δελεᾶσαι, ἡδονή, ἀλλ' ἠττήθη, ταις σαις Πάτερ ἐνστάσειν.

Ἵπήρξας σεαυτοῦ, δικαστῆς ἐθελούσιος, τὴν φλόγα γὰρ ὑπεισδύνων, τῶν παθῶν τὰς καμίνοους,

Μακάριε κατέσβεσας.

Θεοτοκίον

Σὲ ὄπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτῆμεθα.

Ὡδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς

«Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοί, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι».

Δολίαις, γυναικὸς λαλιαῖς σοὶ προσέβαλεν, ὡς τῷ Προπάτορι πάλαι, δυσμενῆς ὁ ὄφις, ἀλλ' ἐπινοία, τῆ σοφῆ σου, κατηργήθη αὐτοῦ τὰ σοφίσματα.

Ῥαδίως, διοδεύσας τὴν τρίβον τὴν φέρουσιν, πρὸς τὰς ἐκεῖ καταπαύσεις, οὐκ ἐπαύσω Πάτερ διέρχεσθαι, τὰς ἐρήμους, καὶ τὰς πόλεις πολλοῖς ἀγωνίσμασιν.

Ὅρεσι, καὶ θαλάσσαις σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, τὸ τῆς ἀγνείας καλόν σου, Ἱεραῖς μελέταις καρπούμενος, καὶ στεφάνων, λαμπροτάτων Σοφῆ ἀξιούμενος.

Μέλη σου, τῆ πυρὰ καταφλέγεσθαι δέδωκας, τὰς ὑπεκκαύσεις σβεννύων, ἡδονῶν τῆ δρόσω τοῦ Πνεύματος, θεοφόρε, μοναστῶν ἀκλινέστατον ἔρεισμα.

Θεοτοκίον

Ὅλην σε, καθηγίασε Λόγος ὁ Ἅγιος, σοῦ κατοικήσας τὴν μήτραν, τὴν ἡγιασμένην ἀρρήτω λόγῳ, ὃν δυσώπει, ἐκτενῶς τοῦ σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Κοντάκιον

Ἦχος β' Τοὺς ἀσφαλεῖς

Ὡς ἀσκητὴν τῆς εὐσεβείας δόκιμον, καὶ ἀθλητὴν τῆ προαιρέσει τίμιον, καὶ ἐρήμου καρτερόψυχον, πολίτην ἅμα καὶ συνίστορα, ἐν ὕμνοις ἐπαξίως εὐφημήσωμεν, Μαρτινιανόν τὸν ἀεισέβαστον, αὐτὸς γὰρ τὸν ὄφιν κατεπάτησεν.

Ὁ Οἶκος

Ἀπὸ περάτων ἕως περάτων διεξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν τερπνῶν ἀρετῶν, καὶ τῶν ἐνθέων ἀγώνων σου, νέος γὰρ ὑπάρχων τῆ ἡλικία, ἐρήμοις ἐπόθησας συνδιαιτάσθαι, ὕμνους Χριστῷ, ψαλμωδίας, εὐχὰς ἀναπέμπων αἰεὶ, ἡμέραν τε καὶ νύκτα συναύζων ἐν τε πόνοις καὶ δάκρυσιν, ἀγνώως τὸν βίον ἐτέλεσας, καὶ σοφῶς τὸν ἀρχέκακον ἤσχυνας, αὐτὸς γὰρ τὸν ὄφιν κατεπάτησας.

Συναξάριον

Τῆ Π' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτινιανοῦ.

Στίχοι

- Μαρτινιανός, σαρκικὴν σβέσας φλόγα,
- Φεύγει τελευτῶν μὴ τελευτῶσαν φλόγα.
- Ἐν τριτάτῃ δεκάτῃ δέμας ἐξέδου Μαρτινιανός.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων, Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης.

Στίχοι

- Τμηθὲν γύναιον, Ἀκύλας φησί, βλέπων,
- Οὐκ ἀνδριοῦμαι πρὸς τομὴν ἀνὴρ κάρας;

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐλόγιου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Στίχοι

- Ψυχὴν δίδωσιν Εὐλόγιος Κυρίῳ
- Βοῶν πρὸς αὐτήν, Κύριον σὸν εὐλόγει.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι Πατὴρ καὶ Υἱὸς σταυρωθέντες τελειοῦνται.

Στίχοι

- Πατήρ σὺν Υἱῷ σταυρικὸν πάσχει πάθος,
- Ὑπὲρ Πατρός, τοῦ δόντος Υἱὸν εἰς πάθος.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμαῖοι παῖδες τῆ Περσικῆ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῆ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον. Εὐλογία μένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε».

Ὑπὸ τῆς θείας, κυβερνώμενος Πάτερ χειρός, ὥσπερ, Ἴωνα ἀπέρριψας σεαυτὸν, εἰς βυθὸν θαλάσσης Ὅσιε, θηρσὶν ὀχούμενος, καὶ τῇ χέρσῳ λαμπρὸς ἐκδιδόμενος.

Συμπαθεστάτη, προαιρέσει Πάτερ σώζεις σαφῶς κόρην πικροτάτης ζάλης καὶ ἀκλινη ἐπὶ πέτραν θείας γνώσεως, στηρίζεις ψάλλουσαν, καὶ Θεῷ εὐαρέστως λατρεύουσαν.

Θεοῦ προστάξει, θαλαττίου ῥυσθεὶς ἐκ κλύδωνος, ταύτην μακαρίαν δέδωκας ἀμοιβήν, τὴν τοῦ σώματός σου νέκρωσιν, καὶ τὴν ὀλόκληρον, πρὸς τὸν πάντων Δεσπότην διάθεσιν.

Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ τῆς δόξης, Θεογεννητορ λάμπας Ἥλιος, πάντων τῶν πιστῶν ἐφώτισε τὰς ψυχὰς, μελωδούντων θείῳ Πνεύματι. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὦδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις αὐτός, ὑπάρχεις Κύριε, μερὶς καὶ κλήρός μου, σοῦ τὴν ἐκούσιον νέκρωσιν, περιφέρων περιέρχομαι, πόλεις καὶ χώρας ἐμμελῶς, Πάτερ ἐκραύγαζες. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Οὐ ψύχει χαυνούμενος τὸν νοῦν, ἀλλ' οὐδὲ καύσωνι, ψυχὴν φλεγόμενος, ὅλως ἐνέδωκας θλίβων σου, τὸ σαρκίον, ἀλλ' ὑπέφερες, τὴν τοῖς δικαίοις ἐννοῶν μακαριότητα, καὶ κραυγάζων. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἰστῖω πτερούμενος σοφέ, τοῦ θείου Πνεύματος, κούφως διέπλασας, βίου τὴν θάλασσαν Ὅσιε, καὶ λιμένι προσεπέλασας, τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, μέλπων γηθόμενος. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σκηναῖς ἐναυλίξῃ φωτειναῖς, ἀποδυσάμενος, νέφος τοῦ σώματος, στολαῖς φαιδρύνῃ δὲ Ὅσιε, ἐξ ἰδρώτων ὑφανθείσαις σου, ἀσκητικῶν, καὶ μελωδεῖς καθαρωτάτη ψυχῇ. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Λυτρούμενος κόσμον τῆς φθορᾶς, ἐκ σοῦ σεσάρκωται ὁ ὑπερούσιος, θεοχαρίτωτε Δέσποινα, ἐνεργείαις καὶ θελήσει, διπλοῦς ὀρώμενος, μιὰ τῇ ὑποστάσει δέ, ὧ βοῶμεν. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὦδὴ θ' Ὁ Εἰρμὸς

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ὅλην τὴν τοῦ Πνεύματος αἴγλην, καθαρωτάτη διανοία, Μαρτινιανὲ εἰσεδέξω, καὶ φῶς ὠράθης καὶ στῦλος Ὅσιε, ἀπὸ τῆς γῆς αἰρόμενος, καὶ Μοναζόντων προηγούμενος.

Γέρα σοὶ τῶν πόνων παρέχει, ὁ ἀθλοθέτης σου παμμάκαρ, οὔτινος τοὺς νόμους φυλάττων, ἀνεπιστρόφως τῆς συνειδήσεως, τὸ καθαρὸν διήνυσας, Πάτερ ἀοίδιμε μαρτύριον.

Οἰκεῖς ἐν φωτὶ μέτ' Ἀγγέλων βίον ἰσάγγελον βιώσας, θείας ἡδονῆς ἀπολαύων, καὶ θεωρίας καὶ καθαρότητος, ὡς καθαρὸς τῷ πνεύματι, γεγενημένος, Ἀξιάγαστε.

Ἰέρευσας τὸ σῶμα θεόφρον, τὸν λογισμὸν καὶ τὴν καρδίαν, Μαρτινιανὲ τῷ Κυρίῳ, καὶ θῦμα ὄφθης πυρὶ ἀσκήσεως, περιφανῶς ὀπτόμενον, καὶ εὐωδία συντηρούμενον.

Θεοτοκίον

Σὲ τὴν τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, κούφην νεφέλην Θεοτόκε, ἐξ ἧς ὑπὲρ νοῦν ἀνατείλας, τὴν κτίσιν πᾶσαν ἐφωταγώγησεν, εὐσεβοφρόνως ἄσμασι, Παρθενομήτορ, μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις

Τῆς φύσεως βιαστής τε, καὶ Μάρτυς Μαρτινιανέ, σὺ ἐθελουσίως ὄφθης, καὶ ὁδηγὸς ταῖς γυναῖξί, μεθ' ὧν τὸν ἐχθρὸν νικήσας, ὑπὲρ ἡμῶν νῦν πρεσβεύεις.

Θεοτοκίον

Χαριστηρίοις σὲ ὕμνοις, ὑμνοῦμεν πόθῳ Παρθένε, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ τὸ χαῖρε, βοώντές σοι Θεοτόκε. Χαῖρε ἀνύμφευτε Μήτηρ, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.